

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 87/21
Luxembourg den 20. maj 2021

Dom i sag C-8/20
L.R. mod Bundesrepublik Deutschland

En ansøgning om international beskyttelse kan ikke afvises med den begrundelse, at en tidligere asylansøgning, som den samme person har indgivet, er blevet afslået af Norge

Selv om dette tredjeland delvist deltager i det fælles europæiske asylsystem, kan det nemlig ikke sidestilles med en medlemsstat

I 2008 havde den iranske statsborger L.R. indgivet en asylansøgning i Norge. Hans ansøgning blev afslået, og han blev overgivet til de iranske myndigheder. I 2014 indgav L.R. en ny ansøgning i Tyskland. Da Dublin III-forordningen¹, som gør det muligt at fastlægge, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, også gennemføres af Norge², kontaktede de tyske myndigheder myndighederne i Norge for at anmode dem om at overtage L.R. De norske myndigheder afslog imidlertid dette, idet de fandt, at Norge ikke længere var ansvarlig for at behandle hans ansøgning, hvilket fulgte af Dublin III-forordningen³. Derefter afviste de tyske myndigheder L.R.'s asylansøgning, idet de fandt, at der forelå en »genfremsat ansøgning«, og at betingelserne med henblik på at begrunde indledningen af en ny asylprocedure i et sådant tilfælde ikke var opfyldt. L.R. anlagde derfor sag til prøvelse af denne afgørelse ved Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstolen i Schleswig-Holstein, Tyskland).

På denne baggrund besluttede denne retsinstans at forelægge Domstolen et spørgsmål med henblik på en nærmere afklaring af begrebet »forny et ansøgning«, der er fastlagt i direktiv 2313/32⁴. Medlemsstaterne kan nemlig afvise en forny et ansøgning, hvori der ikke anføres nye elementer eller oplysninger⁵.

Ifølge Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstolen i Schleswig-Holstein) fremgår det ganske vist af proceduredirektivet, at en ansøgning om international beskyttelse ikke kan kvalificeres som en »forny et ansøgning«, når den første sagsbehandling, som førte til et afslag, ikke fandt sted i en anden EU-medlemsstat, men i et tredjeland. Imidlertid skal der efter denne retsinstans' opfattelse anlægges en bredere fortolkning af dette direktiv, henset til Norges deltagelse i det fælles europæiske asylsystem i henhold til aftalen mellem Unionen, Island og Norge, og derfor er medlemsstaterne ikke forpligtet til at gennemføre en første fuldstændig asylprocedure i en situation som den omhandlede.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«).

² I henhold til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge – Erklæringer (EFT 2001, L 93, s. 40, herefter »aftalen mellem Unionen, Island og Norge«).

³ Jf. Dublin III-forordningens artikel 19, stk. 3.

⁴ Artikel 2, litra q), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26.6.2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60, herefter »proceduredirektivet«).

⁵ Jf. proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra d).

Domstolen delte ikke denne opfattelse i sin dom afsagt i dag, idet den fastslog, at EU-retten ⁶ er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter en mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse som følge af, at den pågældende har indgivet en tidligere ansøgning om tildeling af flygtningestatus i et tredjeland, der gennemfører Dublin III-forordningen i overensstemmelse med aftalen mellem Unionen, Island og Norge, og at denne ansøgning er blevet afslået.

Domstolens bemærkninger

Domstolen bemærkede, at en »forny et ansøgning« i proceduredirektivet defineres som en »ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning« ⁷. Det fremgår imidlertid klart af dette direktiv ⁸, dels at en ansøgning, der er rettet til et tredjeland, ikke kan forstås som en »ansøgning om international beskyttelse«, dels at en afgørelse truffet af et tredjeland ikke kan være omfattet af definitionen af »endelig afgørelse«. Den omstændighed, at der foreligger en tidligere afgørelse fra et tredjeland, hvorved der gives afslag på en ansøgning om tildeling af flygtningestatus, gør det derfor ikke muligt at kvalificere en ansøgning om international beskyttelse, der indgives til en medlemsstat af den pågældende efter vedtagelsen af denne tidligere afgørelse, som en »forny et ansøgning«.

Domstolen tilføjede, at det er uden betydning i denne henseende, at der foreligger en aftale mellem Unionen, Island og Norge. Selv om Norge i henhold til denne aftale gennemfører visse bestemmelser i Dublin III-forordningen, forholder det sig således anderledes med hensyn til bestemmelserne i direktiv 2011/95 ⁹ eller i proceduredirektivet. I en situation som den i hovedsagen omhandlede kan den medlemsstat, hvortil den pågældende har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, ganske vist også i givet fald anmode Norge om at tilbagetage vedkommende. Når en sådan tilbagetagelse ikke er mulig eller ikke finder sted, har den pågældende medlemsstat imidlertid ikke ret til at anse den nye ansøgning for at udgøre en »forny et ansøgning«, hvilket i givet fald gør det muligt at afvise den. Selv hvis det antages, at det norske asylsystem fastsætter et beskyttelsesniveau for asylansøgere, der svarer til niveauet i EU-retten, kan denne omstændighed i øvrigt ikke føre til en anden konklusion. For det første fremgår det klart af ordlyden af proceduredirektivets bestemmelser, at et tredjeland på nuværende tidspunkt ikke kan sidestilles med en medlemsstat med henblik på anvendelsen af den pågældende afvisningsgrund. For det andet kan en sådan sidestilling ikke afhænge af en vurdering af det konkrete beskyttelsesniveau for asylansøgere i det pågældende tredjeland, idet retssikkerheden i så fald ville blive påvirket.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstv. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

⁶ Nærmere bestemt proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra d), sammenholdt med artikel 2, litra q).

⁷ Proceduredirektivets artikel 2, litra q).

⁸ Proceduredirektivets artikel 2, litra b) og e).

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).